

РЕШЕНИЕ

№ 260

гр. Пловдив, 03.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева

Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20235001000201 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение №260092/09.08.2022г., постановено по търг.д. №173/2020г. по описа на окръжен съд С.З., „Ю.Ф.“ АД, ЕИК ***** е осъдено ДА ЗАПЛАТИ на „А.К.“ ЕООД, ЕИК ***** сумата в размер на 431 738лв., платена цена по договора от 28.05.2018г., представляваща връщане на даденото на отпаднало основание, ведно със законовата лихва върху сумата от датата на подаване на заявление по чл.417 ГПК - 09.03.2020г., до окончателното изплащане, за които претендирани суми с Разпореждане №2800/09.03.2020г. на РС С.З. по ч.гр.д. №1073/2020г. е отхвърлено подадено Заявление по чл.417 ГПК до РС-С.З., както и да заплати сумата 34 042,84лв. - разноси по делото съобразно уважената част на исковата претенция.

Отхвърлен е предявеният иск от „А.К.“ ЕООД, ЕИК ***** против „Ю.Ф.“ АД, ЕИК ***** за заплащане на сумата 250 000лв. - договорна неустойка по договора от 28.05.2018г., ведно със законовата лихва върху сумата от датата на подаване на заявление по чл.417 ГПК - 09.03.2020г., до

окончателното изплащане, за която претендирана сума с Разпореждане №2800/09.03.2020г. на РС С.З. по ч.гр.д. №1073/2020г. е отхвърлено подадено Заявление по чл.417 ГПК до РС-С.З..

„А.К.“ ЕООД, ЕИК ***** е осъдено да заплати на „Ю.Ф.“ АД, ЕИК ***** сумата 7 317лв. - разноски по делото съобразно отхвърлената част на исковата претенция.

С определение №260496/10.10.2022г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, са оставени без уважение молбите на „А.К.“ ЕООД и на „Ю.Ф.“ ЕАД за изменение на постановеното решение в частта относно разноските.

С определение №260072/10.02.2023г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, е допълнено решение №260092/09.08.2022г. по т.д. №173/20г. на Окръжен съд Ст.З. като „Ю.Ф.“ АД, ЕИК ***** е осъдено ДА ЗАПЛАТИ на „А.К.“ ЕООД, ЕИК ***** сумата в размер на 8 634,76лв. - разноски в заповедното производство съобразно уважената част на исковата претенция.

Така постановеното решение е обжалвано от ищеца в първоинстанционното производство - „А.К.“ ЕООД. Въззивната жалба е срещу тази част на решението, с която е отхвърлен искът за неустойка в размер на 250 000лв., ведно със законовата лихва върху сумата от датата на подаване на заявление по чл.417 ГПК - 09.03.2020г., до окончателното изплащане. Жалбоподателят счита, че решението в обжалвана част е неправилно. Изложени са подробно доводи. Коментирани са доказателствата по делото, с оплакване, че първоинстанционният съд неправилно не е анализирал част от тях, а друга част от доказателствата са ценени превратно. Твърди се, че неправилно не са допуснати поискани от страната доказателства. Искане се отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с което искът за неустойка от 250 000лв. по договор от 28.05.2018г. да бъде уважен, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на заявление по чл.417 от ГПК – 09.03.2020г. Претендират се сторените разноски по делото, включително и тези, направени в обезпечително производство и заповедното производство. Във въззивната жалба се съдържат доказателствени искания, оставени без уважение от въззивния съд, поради липсата на предпоставките по чл.266 от ГПК. Жалбоподателят претендира сторените по делото разноски.

В постъпилия в срока по чл.263 ал.1 от ГПК отговор от насрещната страна - „Ю.Ф.“ ЕАД /понастоящем ЕАД, съгл. вписване в ТР по партидата на дружеството №*****/, се оспорва изцяло подадената от „А.К.“ ЕООД въззивна жалба.

Срещу постановеното решение е подадена в срок въззивна жалба и от ответника в първоинстанционното производство - „Ю.Ф.“ ЕАД. Въззивната жалба е срещу тази част на решението, с която ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 431 738лв., платена цена по договора от 28.05.2018г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявление по чл.417 ГПК - 09.03.2020г., до окончателното изплащане. Жалбоподателят счита, че решението в обжалваната част е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и е необосновано. Аргументите в тази насока се свеждат основно до несъгласие с изводите на първостепенния съд, че договорът от 28.05.2018г. не е нищожен на основанията, своевременно въведени като възражения от ответника, по чл.26 ал.1, пр.2 и 3 от ЗЗД – поради заобикаляне на закона и противоречие с добрите нрави. Изложени са подробни съображения. Иска се отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с което искът да бъде отхвърлен. Заявено е и евентуално искане – в случай че се приеме, че искът е основателен, да се отмени решението в частта, с която законната лихва е присъдена считано от датата на подаване на заявление по чл.417 ГПК - 09.03.2020г., като законната лихва се присъди считано от датата на подаване на исковата молба – 08.07.2020г. С въззивната жалба не са заявени доказателствени искания. Претендират се сторените по делото разноски.

В постъпилия в срока по чл.263 ал.1 от ГПК отговор от насрещната страна - „А.К.“ ЕООД, се оспорва изцяло подадената от „Ю.Ф.“ ЕАД въззивна жалба.

Срещу определение №260496/10.10.2022г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, са подадени части жалби и от двете страни - „А.К.“ ЕООД и на „Ю.Ф.“ ЕАД, с искане за отмяната му в съответните части.

В постъпилия в срока по чл.276 ал.1 от ГПК отговор от „А.К.“ ЕООД подадената от „Ю.Ф.“ ЕАД частна жалба се оспорва изцяло.

В постъпилия в срока по чл.276 ал.1 от ГПК отговор от „Ю.Ф.“ ЕАД подадената от „А.К.“ ЕООД частна жалба се оспорва изцяло.

Подадена е частна жалба от „Ю.Ф.“ ЕАД и срещу определение №260072/10.02.2023г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, с което е допълнено решение №260092/09.08.2022г. по т.д. №173/20г. на Окръжен съд С.З., като „Ю.Ф.“ АД, ЕИК ***** е осъдено ДА ЗАПЛАТИ на „А.К.“ ЕООД, ЕИК ***** сумата в размер на 8 634,76лв. - разноски в заповедното производство съобразно уважената част на исковата претенция. Изложени са подробно доводи за недължимост на разноски, сторени в заповедното производство, тъй като заявлението по чл.417 от ГПК е оставено без уважение.

С постъпилия отговор от „А.К.“ ЕООД подадената от „Ю.Ф.“ ЕАД частна жалба се оспорва изцяло.

Подадените въззивни жалби и частни жалби са допустима, като депозирани в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Апелативният съд, след като съобрази оплакванията, изложени в жалбите и доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл.271 от ГПК и след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, на основание чл.235 от ГПК прие за установено следното:

Предмет на обжалване в настоящия процес е валидно и допустимо решение. Същото е постановено по предявен иск с правно основание чл.422 ал.1, във вр. с чл.415 ал.1, т.3 от ГПК, във вр. с чл.55 ал.1, предл.3 от ЗЗД и чл.92 от ЗЗД.

В предявената от „А.К.“ ЕООД против „Ю.Ф.“ АД искова молба, ищецът се позовава на упражнено право по реда на заповедното производство, като с разпореждане №2800/09.03.2020г. по ч.гр.д. №1073/2020г. по описа на РС-С.З., съдът е отхвърлил заявлението на „А.К.“ ЕООД против „Ю.Ф.“ АД за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист за сумите: 431 738лв. - връщане на платена цена по сключен договор от 28.05.2018г. с нотариална заверка на подписите, рег. №**** от 28.05.2018г. по описа на нотариус М.И., вписана под рег.№*** в Нотариалната камара на РБ, с район на действие РС - С., сумата от 250 000лв. - неустойка по договора и законна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението в съда до изплащане на вземането. Наведени са твърдения за датата на уведомлението за

постановеното разпореждане, както и за проведено обезпечително производство.

Качеството си на кредитор и съществуването на вземането ищецът основава на горепосочения договор от 28.05.2018г., който е със страни, „Ю.Ф.“ АД, „М.б.“ ЕООД и „А.К.“ ЕООД. Твърди се, че договорът, считано от 02.03.2020г., е развален по вина на „Ю.Ф.“ АД и за „А.К.“ ЕООД е възникнало вземане за връщане на платената цена в размер на 431 438лв. и вземане за дължима неустойка в размер на 250 000лв., както и вземане за законна лихва върху главницата, считано от 06.03.2020г. до окончателното ѝ изплащане. По посочения договор ответникът "Ю.Ф." АД е продавач, а „М.б.“ ООД и „А.К.“ ЕООД са купувач. Ищецът се позовава на клаузите от договора, съгласно които продавачът се задължава да предприеме необходимите действия така, че да придобие на публична продан от ЧСИ Г.Д., Частен съдебен изпълнител Рег.№***, с Район на действие - С. следния недвижим имот и да стане негов собственик, а именно: 3/4 идеални части от поземлен имот с идентификатор *****, при съсед, съгласно скица на АГКК № 15- 54795/03.11.2017г.: *****, *****, *****, *****, с площ от 5 467 кв.м.; Продавачът възнамерява да учреди ново еднолично дружество с ограничена отговорност („Н.Д.“), капиталът на което да бъде формиран от непарична вноска - правото на собственост върху Недвижимия имот; Продавачът възнамерява да продаде, а купувачът възнамерява да закупи, съгласно сроковете и условията, предвидени в договора, 100% от дяловете в капитала на Н.Д., при съотношение 50% за „М.б.“ ООД и 50% за „А.К.“ ЕООД; На 28 май 2018г. купувачът ще преведе по банковата сметка на ПРОДАВАЧА авансово сума в размер на 1 024 117лв., представляваща част от цената по чл.3 от договора. Част от тази сума в размер на 988 940лв. ще се използва от продавача за заплащане на цената с вкл. ДДС за придобиване на Недвижимия имот от продавача чрез ЧСИ Г.Д. в производството на публична продан по изп.д. №*****, като в тази цена от 988 940лв. не е включено заплащането на таксите на ЧСИ в производството по публична продан и за въвод във владение, вкл. местен данък за придобиването на имота съгласно ЗМДТ, държавна такса за вписване в Служба по вписванията. Купувачът се задължава в 7 - дневен срок от влизане в сила от постановлението за възлагане да преведе по сметка на продавача сумата в размер на 39 000лв.,

служеща за заплащането на таксите на ЧСИ в производството по публична продан и за въвод във владение, вкл. местен данък за придобиването на имота съгласно ЗМДТ, държавна такса за вписване в Служба по вписванията. Продавачът приема и се задължава да участва и придобие на публичната продан Недвижимия имот, като използва за това посочената част от авансово получената сума и осигури за себе си въвод във владение в рамките на изпълнителното производство; В двумесечен срок от вписването в Имотния регистър при Агенцията по вписванията на придобиването на Недвижимия имот от Продавача, чрез ЧСИ Г.Д., продавачът се задължава да учреди еднолично дружество с ограничена отговорност („Н.Д.“), капиталът на което да бъде формиран от непарична вноска - правото на собственост върху недвижимия имот; В срок до десет работни дни от вписването в Имотния регистър при Агенцията по вписването на апорта на недвижимия имот в дружествения капитал на Н.Д., страните се задължават да сключат окончателен договор за прехвърляне на дяловете, по силата на който продавачът ще продаде и прехвърли Дяловете на купувача, а купувачът ще закупи и придобие Дяловете, заедно с всички права и ползи, свързани и произтичащи от тях, свободни от всякакви тежести, срещу заплатената по договора цена.

Ищецът се позовава на изпълнение на собствените си задължения за превеждане на сумите, уговорени в договора, но ответното дружество не е предприело по нататъшни действия за изпълнението на договора, а именно не е провело процедура по въвод във владение на недвижимия имот, не е апортирало недвижимия имот в капитала на Н.Д., не е извършило вписването на Ново Дружество в ТР, не е продало на Купувачите дяловете.

С постановление за възлагане от 30.05.2018г., издадено от ЧСИ Г.Д. по изп.д. №*****, влязло в сила на 12.08.2019г., ответникът „Ю.Ф.“ АД е придобил в собственост недвижимия имот. Независимо от това изпълнение на договора от 28.05.2018г. няма, като с две разпоредителни сделки „Ю.Ф.“ АД е прехвърлил придобитите 3/4 идеални части от поземления имот. С нотариален акт №** том * рег.№*** дело №** от 2020г. за покупко-продажба на недвижим имот от 27.01.2020г., вписан в СВ ответникът е прехвърлил 3/8 идеални части (1/2 от 3/4 идеални части) от поземлен имот на „М.б.“ ООД при продажната цена 631 379лв. без ДДС, платима в тримесечен срок. С нотариален акт №*** том * рег.№**** дело

№145/2020г. на нотариус М.И., отквентникът е продал 3/8 ид.части от имота на трето лице - „Л.п.П.“ ЕИК ***** за сумата от 631 000лв. без ДДС, която сумата по прехвърлителната сделка не е платена, а е с отложено плащане за срок от 6 /шест/ месеца.

Разпоредителните сделки са сключени, въпреки изпратено на 29.01.2020г. от името на „А.К.“ ЕООД, чрез куриер „Е.“, уведомление до «Ю.Ф.» АД, изпратено и на 30.01.2020г. по електронна поща, с което е дадена последна възможност на „Ю.ф.“АД да изпълни поетите по договора от 28.05.2018г. задължения по отношение на „А.К.“ ЕООД. С уведомлението „Ю.Ф.“ АД е уведомено, че в случай, че не изпълни задълженията в дадения 30-дневен срок, уговорен между страните в договора, договорът ще се счита развален, считано от 00.00ч. на деня, следващ изтичането на 30-дневния срок, без необходимост от последващо уведомление, както и че в срок от три работни дни от датата на прекратяването на договора ответникът следва да върне преведената от ищеца сума от 431 738лв. И уговорената неустойка – 250 000лв. Уведомлението по куриер е получено на 30.01.2020г., а уведомлението по електронна поща е получено също на 30.01.2020г., при което срокът за изпълнение е изтекъл на 02.03.2020г. и в този срок няма изпълнение, а срокът за връщане на преведената сума и заплащане на неустойка е изтекъл на 06.03.2020г. По тази причина ищецът счита, че договорът е развален считано от 02.03.2020г. Ищецът твърди, че във връзка с извънсъдебното изявление за разваляне на договора от 28.05.2020г. по вина на ответника „Ю.Ф.“ АД, което е стигнало до знанието на ответника, ищецът има право да претендира сумата от 431 738лв., която „А.К.“ ЕООД е превела по договора, представляваща връщане на даденото на отпаднало основание - развален договор. Вземането си за неустойка ищецът основава на клаузата на чл.7 от договора - цитирани в исковата молба.

Исканате, с което е сезиран съдът, е да постанови решение, с което да уважи предявените искове с правно основание чл.55 ал.1, пр.3 от ЗЗД, във вр. с чл.87 от ЗЗД, във вр. с чл.415 ал.1, т.3 от ГПК, във вр. с чл.415 ал.3 от ГПК, за връщане на платена цена по договора в размер на 431 738лв., представляваща връщане на даденото на отпаднало основание, ведно със законовата лихва върху сумата от датата на подаване на заявление по чл.417 ГПК до окончателното ѝ изплащане и с правно основание чл.92 от ЗЗД, във

вр. с чл.87 от ЗЗД, във вр. с чл.415 ал.1, т.3 от ГПК, във вр. с чл.415 ал.3 от ГПК, за заплащане на договорена компенсаторна неустойка в размер на 250 000лв. по развален договор от 28.05.2018г. и да осъди „Ю.Ф.“АД да заплати на „А.К.“ ЕООД сумите от 431 738лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявление по чл.417 ГПК до окончателното изплащане и договорената компенсаторна неустойка в размер на 250 000лв. по развален договор от 28.05.2018г., за които претендирани суми с Разпореждане №2800/09.03.2020г. на РС С.З. по ч.гр.д.№1073/2020г. е отхвърлено подадено Заявление по чл.417 ГПК до РС-С.З. със заявител „А.К.“ ЕООД и длъжник „Ю.Ф.“АД. Претендира направените съдебни разноски в исковото производство, в заповедното производство и в обезпечителното производство пред СГС и САС.

В срока по чл.367 ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор по така подадената искова молба от ответника „Ю.Ф.“АД. Не се оспорват фактическите твърдения, изнесени в исковата молба – относно сключване на договора, превеждане на сумата от страна на ищеца, наличието на последвали разпоредителни сделки. Възраженията по основателността на исковите, относими и за въззивното производство, се свеждат до възражение за нищожност на договора от 28.05.2018г. на основанията по чл.26 ал.1, пр.2 и 3 от ЗЗД – поради заобикаляне на закона и противоречие с добрите нрави. По отношение основанията за нищожност заобикаляне на закона се твърди, че страните са сключили процесния договор с цел симулация, като „Ю.Ф.“ АД е действал като подставено лице на другите две дружества „М.б.“ ЕООД и „А.К.“ ЕООД. Доводи относно основанията за нищожност - противоречие с добрите нрави, са наведени по отношение на клаузата за неустойка, а именно: Неустойката надвишава няколкократно вредите на ищеца. Ако се приеме, че ищецът има право да получи сумата, платена по договора, то неговите вреди от неполучаването на тази сума се равняват на законната лихва върху нея от датата на изискуемостта ѝ до датата на плащането. Доколкото неустойката за разваляне - каквато претендира ищеца, замества обезщетението по чл.88 ЗЗД - нейният размер в най-тежкия случай би следвало да не надвишава 92 703,75лв., което е размерът на законната лихва върху сумата, заплатена от ищеца по договора за периода от 28.05.2018г. до 08.07.2020г., което е по-малко от 1/2 от претендираната неустойка в размер на 250 000лв.; Съотношението на неустойката към сумата, заплатена от ищеца по договора,

се равнява на едно към две; Уговарянето от страна на ищеца на неустойката, предвидена в договора, е опит от страна на ищеца да реализира приход, без същият да полага каквито и да било усилия във връзка с изпълнението на собственото си задължение, т.е. да се обогати; Уговарянето на такава по размер неустойка не е обичайно, предвид, че стандартната практика е да се уговаря лихва за забава при неизпълнение в срок на парично задължение. Коментирана е спецификата на разпоредбата на чл.309 от ТЗ и приложението на чл. 92 ал.2 от ЗЗД. Наведени са доводи в насока, че процесната неустойка по категоричен начин излиза извън нормалните рамки на свобода на договаряне. По отношение основателността на иска по чл.87 от ЗЗД се сочи, че доколкото искът по чл.55, ал.1, пр.3 от ЗЗД е неоснователен, неоснователен е и акцесорният иск по чл.87 от ЗЗД за вземане за законна лихва върху главницата.

При така наведените твърдения и възражения от страните, след като съобрази оплакванията, изложени в подадените въззивни жалби, съдът прие за установено следното:

Спорът между страните в настоящето производство произтича от ненаименован договор от 28.05.2018г., сключен между ответника “Ю.Ф.” ЕАД /към 2018г. АД/, като продавач от една страна и от друга - „М.б.” ООД и „А.К.” ЕООД – двете дружества, наименовани купувач, който договор е с нотариална заверка на подписите от същата дата – 28.08.2018г.

Като т. «А» е обективизирано задължение на продавача да предприеме необходимите действия, така че да придобие на публична продан от ЧСИ Г.Д., Частен съдебен изпълнител Рег. №***, с Район на действие – С., следния недвижим имот и да стане негов собственик, а именно: 3/4 идеални части от поземлен имот с идентификатор *****, при съсед, съгласно скица на АГКК №15-54795/03.11.2017г.: *****, *****, *****, *****, с площ от 5 467 кв.м.

Според очертания в чл.1 предмет на договора /б. «А», «Б» и «Г»/ купувачът се е задължил да преведе по сметка на продавача авансово сума в размер на 1 024 117лв., представляваща част от цената по чл.3 от договора /1 063 117лв./. Част от тази сума в размер на 988 940лв. е договорено да се използва от продавача за заплащане на цената с вкл. ДДС за придобиване на недвижимия имот от продавача чрез ЧСИ Г.Д. в производството на публична

продан по изп.д. №*****, като в тази цена от 988 940лв. не е включено заплащането на таксите на ЧСИ в производството по публична продажба и за въвод във владение, вкл. местен данък за придобиването на имота съгласно ЗМДТ, държавна такса за вписване в Служба по вписванията. В двумесечен срок от вписването в Имотния регистър при Агенцията по вписванията на придобиването на Недвижимия имот от продавача чрез ЧСИ Г.Д., продавачът се е задължил да учреди еднолично дружество с ограничена отговорност („Н.Д.“), капиталът на което да бъде формиран от непарична вноска - правото на собственост върху Недвижимия имот. В срок до десет работни дни от вписването в Имотния регистър при Агенцията по вписването на апорта на недвижимия имот в дружествения капитал на Н.Д., страните се задължават да сключат окончателен договор за прехвърляне на дяловете, по силата на който продавачът ще продаде и прехвърли дяловете на купувача, а купувачът ще закупи и придобие дяловете, заедно с всички права и ползи, свързани и произтичащи от тях, свободни от всякакви тежести, срещу заплатената по договор цена.

Според клаузата на чл.6.2 от договора дължимата от ищеца «А.К.» ЕООД като авансова сума е в размер на 431 738лв., като част от нея – 50 000лв. Следва да се преведе от «М.б.».

Няма спор, а и съгласно приетото при първоинстанционното разглеждане на делото заключение от съдебноикономическа експертиза сумата е преведена от ищеца на ответника – 381 738лв., с преводно нареждане от 28.05.2018г. и сумата от 50 000лв. – от «М.б.», като въззивният съд, на основание чл.272 от ГПК, препраща към подробните мотиви на първоинстанционното решение в тази му част.

Не се спори, а и от приложеното Постановление за възлагане от 30.05.2018г. по изп.д. №***** на ЧСИ Г.Д., влязло в сила на 12.08.2019г., се установява, че е настъпило условието по т. А от договора – имотът, предмет на публичната продажба и описан с исковата молба е възложен на «Ю.Ф.» ЕАД /тогава АД/. Няма и спор, че последното дружество не е изпълнило вменените му с клаузите на чл.1 от договора задължения /б. «Б» и «Г»/ - да учреди еднолично дружество с ограничена отговорност, капиталът на което да бъде формиран от непарична вноска - правото на собственост върху недвижимия имот и като последица – не са прехвърлени дружествени

дялове от новоучредено дружество.

В чл.7.2, б. «Д» от договора е предвидена възможност за купувача, при неизпълнение на посочените задължения от продавача да прекрати договора с 30-дневно писмено предизвестие, а ако продавачът, в предоставения му 30-дневен срок не изпълни съответните условия, в срок от 3 работни дни от датата на прекратяването /т.е. – след изтичане на 30-дневния срок/ дължи връщане на авансово получената цена - на 431 738лв. Не се спори и че ищецът е упражнил правото си по чл.7.2, б. «Д» от договора, като е изпратил до ответника Уведомление за разваляне на договора, с изх. дата 28.05.2018г., получено от адресата на 30.01.2020г. /л.29-л.34 по делото/.

За да породи правните си последици един договор, то същият следва да отговаря на условията за валидност. Ето защо на първо място следва да се обсъди възражението на ответника, поддържано и във въззивната жалба, за нищожност на договора на основание по чл.26 ал.1, пр.2 от ЗЗД – поради заобикаляне на закона. За да се извърши преценка на валидността на волеизявленията на страните, обективирани в договора от 28.05.2018г., следва да се дефинират правните характеристики на този договор. Договорът е със смесен фактически състав. От една страна, макар и страните да са наименовани „продавач“ и „купувач“, договорът съдържа мандатно волеизявление, характерно за договор за поръчка – воля на овластяване от страната, наименована като „купувач“ към страната, наименована „продавач“ да участва в публична продажба в рамките на принудително изпълнение, като едновременно с това договорът съдържа и правните характеристики на предварителен договор при хипотезата на придобиване на бъдещ обект, за да се изпълни задължението за прехвърляне на собствеността /в случая на дружествени дялове на ЕООД с дялов капитал под формата на апортна вноска/.

При основание за нищожност – противоречие на закона се стига до нарушение на забранени от закона правни последици, чрез други частноправни актове, които не влизат в пряко противоречие със законовото ограничение, но постигат забранения от него резултат. За да е налице заобикаляне на закона като основание за нищожност на една или няколко сделки по смисъла на чл.26 ал.1, пр.2 от ЗЗД е необходимо кумулативното наличие на обективен елемент - извършване на една или повече сделки, всяка

от които сама по себе си не противоречи на повелителните правила, съдържащи се в нормативните актове, поради което тези сделки не са нищожни поради противоречие на закона и постигане на забранен или непозволен от закона правен резултат чрез извършените сделки и субективен елемент- участниците в сделката съзнават, че, чрез извършената сделка, постигат една цел, която законът им забранява, като при двустранните сделки – договорите и двете страни следва да са наясно с това обстоятелство и да преследват постигането на забранената от закона цел – т.е. - страните споделят обща цел за постигане на запрещения или непозволен резултат. В случая липсват конкретни твърдения, като не са ангажирани и доказателства за наличие на обективния елемент – непозволен от закона правен резултат, включително и за субективния елемент – какво е общото намерение на лицата, извършващите сделките да постигнат непозволен от закона резултат и от какво естество е непозволеният резултат.

Доколкото в отговора на допълнителната искова молба се съдържа изявление: „Страните са сключили процесния договор с цел симулация, като „Ю.Ф.“ АД е действал като подставено лице“, то, ако под „заобикаляне на закона“ страната има предвид абсолютната симулация по смисъла на чл.26 ал.2, пр. последно от ЗЗД, в нейната разновидност – привидност по отношение лицата или, ако е въведено самостоятелно възражение за нищожност на посоченото основание, то това възражение за нищожност на договора е неоснователно. Вярно е, че в допълнителната искова молба се съдържа изявление на ищеца, че страните са «участвали самостоятелно в публичната продан, макар и поканени на търга от управителя на „А.К.“ ЕООД за съвместно участие, което съвместно участие се изразява в подаване на две наддавателни предложения от всяка една от фирмите, с цел по-голяма вероятност за спечелване на търга и с цел евентуално съвместно придобиване на имота, която и от двете фирми да спечели публичната продан». Това изявление обаче не води до извода, нито пък е признание на твърдяната от ответника персонална симулация. При подставеното лице /персонална симулация/ се извършват две привидни сделки и една прикрита, която е действителна, ако не страда от пороци. Не е установена привидността, както на целените правни последици, така и на това – кой е техният носител. Ето защо персонална симулация липсва. Страната е направила твърдение, че се явява подставено лице, но не е направен никакъв опит за ангажиране на

доказателства, че страните по договора не са желали договора да породи действие между тях, включително и по отношение на трето лице, като твърдяната от ответника нищожност, както заобикаляне на закона, така и персонална симулация, не се извежда и по отношение на съвпадащите насрещни изявления на страните, както относно възникналото мандатно отношение, така и по отношение на преддоговорното правоотношение с елементите на предварителен договор. Това се извежда и от принципа на автономия на волята, както правилно е приел и първостепенният съд, както, и че договорът е породил визираните и целени от него правни последици.

В случай, че възражението за нищожност на договора на основание по чл.26 ал.1, пр.3 от ЗЗД – поради противоречие с добрите нрави, се отнася до договора като цяло, а не само по отношение на клаузата за неустойка, то волята на страните, изразена в отделните клаузи и в систематичната им връзка не сочи на нарушение на етични възгледи и правила за поведение.

Валидното договорно правоотношение съдържа и уредба на последиците при неизпълнение на поетите с договора задължения – чл.7, като цяло наименован „Условия за сключване на окончателен договор“ и в частност – чл.7.2, съдържащ регламентация на последиците при „несбъждане“ на условията по чл.1, б. „А“, „Б“ и „В“. Както се посочи , в чл.7.2, б. «Д» от договора е предвидена възможност за купувача, при неизпълнение на посочените задължения от продавача да прекрати договора с 30-дневно писмено предизвестие, а ако продавачът, в предоставения му 30-дневен срок не изпълни съответните условия, в срок от 3 работни дни от датата на прекратяването /т.е. – след изтичане на 30-дневния срок/ дължи връщане на авансово получената цена - на 431 738лв. Това право е упражнено от ищеца, който е изпратил до ответника Уведомление за разваляне на договора, с изх. дата 28.05.2018г., получено от адресата на 30.01.2020г. При това положение и съгласно клаузите на договора, същият е прекратен, считано от 02.03.2020г. /а задължението за връщане на преведената сума - 431 738лв., е възникнало от 06.03.2020г./. Липсват данни, не са наведени и доводи ответникът /наименован „продавач“ в договора/ да е оспорил прекратяването към релевантния момент, да е предприел други действия. Т.е. налице е съвпадение на волята и на двете страни, поради което договорът следва да се счита за прекратен.

Прекратяването, развалянето и отмяната на даден договор, като цяло имат за последици преустановяване на създадената облигационна връзка, като следствие на това страните престават да бъдат носители на съответните права и задължения. Прекратяването на договора е правно действие, което предполага преустановяване на облигационната връзка между страните за в бъдеще. В този смисъл институтът на неоснователното обогатяване, в случая – при хипотезата на чл.55 ал.1, пр.3 от ЗЗД намира приложение, доколкото извършеното плащане на сумата от 431 738лв. е дадено на основание, което впоследствие е отпаднало и доколкото между страните не съществува облигационна обвързаност и липсва възможност да се реализират права по друг ред. С предоставената от законодателя възможност за защита на права посредством института на неоснователното обогатяване – чл.55 ал.1 от ЗЗД – в трите му хипотези, се защитава правото на едно лице да получи обратно имуществена ценност, което е дало на друго лице, без въобще да съществува правно основание за това или то не е осъществено, или е отпаднало. При третия фактически състав от на чл.55 ал.1 от ЗЗД основанието съществува при получаването на престацията, но след това то е отпаднало. При иск по чл.55 ал.1, пр. трето от ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже факта на плащането – който в случая е установен, а задължение на ответника е да установи, че е налице основание за получаване, респективно за задържане на полученото, каквото в случая нито се твърди, нито е установено. Ето защо искът за присъждане в тежест на ответника на сумата от 431 738лв., като получена на отпаднало основание се явява основателен.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя – ответник относно началната дата, от която е присъдена законната лихва върху горепосочената сума – от 09.03.2020г. – датата, на която е подадено заявлението по чл.417 от ГПК. Ищецът е упражнил право по реда на заповедното производство, като с разпореждане №2800/09.03.2020г. по ч.гр.д. №1073/2020г. по описа на РС-С.З., съдът е отхвърлил заявлението на „А.К.“ ЕООД против „Ю.Ф.“ АД за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417 ГПК и изпълнителен лист за сумите: 431 738лв. - връщане на платена цена по сключен договор от 28.05.2018г. с нотариална заверка на подписите, рег. №**** от 28.05.2018г. по описа на нотариус М.И., вписана под рег.№**** в Нотариалната камара на РБ, с район на действие РС - С., сумата от 250 000лв. - неустойка по договора и законна лихва върху главницата от датата на

подаване на заявлението в съда до изплащане на вземането. Заявлението по чл.417 от ГПК е с входяща дата 09.03.2020г. Разпоредбата на чл.415 ал.1, т.3 от ГПК предоставя правна възможност на заявителя в заповедното производство да предяви иск за вземането си, при указания от заповедния съд, и в случай на отказ за издаване на заповед за изпълнение. От своя страна разпоредбата на чл.415 ал.3 от ГПК определя исковата защита по този иск като осъдителна. Разпоредбата на чл.422 от ГПК от друга страна изрично сочи, че искът, предявен при условията на чл.415 от ГПК *се смята предявен от момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение*, като разпоредбата не прави разграничение между установителния иск /чл.415 ал.3, пр. първо от ГПК/ и осъдителния иск /чл.415 ал.3, пр. второ от ГПК/. Т.е. – осъдителното исково производство и при хипотезата на чл.415 ал.1, т.3 от ГПК – отказ на заповедния съд за издаване на заповед за изпълнение, се подчинява на общия режим на заповедното производство, съответно – продължаващото го исково производство по чл.422 от ГПК, при което законната лихва върху сумата от 431 738лв. се дължи считано от датата на депозиране на заявлението по чл.417 от ГПК - 09.03.2020г., както правилно я е присъдил и окръжният съд.

По иска за неустойка:

С горещитираната клауза на чл.7.2, б. «Д» от договора, освен че е предвидена възможност за купувача, при неизпълнение на посочените задължения от продавача да прекрати договора, е предвидена и неустойка за продавача – 500лв., разпределена между купувача по равно или по 250 000лв.

Както се посочи, възраженията на ответника за нищожност на договора на основание по чл.26 ал.1, пр.3 от ЗЗД – накърняване на добрите нрави, се свеждат конкретно до клаузата на чл.7 б „Д“ от договора, регламентираща задължение за неустойка.

Според теорията и съдебната практика „добрите нрави“ са морално-оценъчна категория - морални норми, етични възгледи и правила за поведение, които са установени в обществото. За тях няма легални дефиниции, но те съществуват като общи принципи или произтичат от тях, представляват критерий за оценка на сделките с оглед предотвратяване на несправедливо облагодетелстване на някоя от страните или са насочени към спазване на принципа за недопустимост на неоснователното обогатяване.

Преценката за нищожност, поради накърняването на добрите нрави, се прави за всеки конкретен случай към момента на сключването на сделката, а не към един последващ момент. В този смисъл клауза за неустойка следва да се приеме за нищожна, поради накърняването на добрите нрави, ако единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщата □ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция, които функции следва да бъдат еднакво съотнесени. В случая неустойката е уговорена като конкретна, глобална парична сума. Преценено към момента на сключване на договора и при тълкуване волята на страните следва да се приеме, че в случая страните са придали изключителен превес на санкционната функция на неустойката, без да се държи сметка за съотношението между санкцията и превенцията. За да надхвърли допустимите от договорната свобода граници, размерът на фиксираното между страните обезщетение при неизпълнение на договора следва да осигурява на кредитора такава имуществена облага, която явно да цели обогатяване, а не компенсация на предвидимите при договарянето вреди. Ето защо изцяло се споделят изводите на първостепенния съд, обобщено свеждащи се до преценка за прекомерност на неустойката и в този смисъл – клаузата за неустойка, нарушаваща добрите нрави. Що се отнася до приложението на разпоредбата на чл.309 от ТЗ следва да се посочи, че ако се касае за търговска сделка, то същата отговаря на изискването за такава само по субективния критерий. Освен това нормата на чл.309, забраняваща редуциране на неустойката, уговорена между търговци, не е относима към хипотезата на нищожност на клаузата за неустойка, доколкото урежда намаляването на неустойка, изводима от действителна клауза на договора, каквато не е процесната и именно по тази причина съдебната практика приема и разглежда нищожност на клауза за неустойка, уговорена между търговци. Ето защо искът за неустойка правилно е отхвърлен от първоинстанционния съд.

По изложените съображения въззивните жалби на двете страни по спора срещу постановеното първоинстанционно решение се явяват неоснователно и обжалваното решение, като правилно, следва да бъде потвърдено.

По подадените частни жалби срещу определение №260496/10.10.2022г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, с което са оставени без уважение молбите на „А.К.“ ЕООД и на „Ю.Ф.“ ЕАД за изменение на постановеното

решение в частта относно разноските:

Определението е постановено по подадени молби от: „А.К.“ ЕООД с вх. №263240/12.09.2022г. и от „Ю.Ф.“ ЕАД с вх.№263192/07.09.2022г., съдържащи искане за изменение на решението в частта за разноските.

В молбата, подадена от „А.К.“ ЕООД с вх.№263240/12.09.2022г., се съдържат следните възражения: Присъдените в полза на ответника и в тежест на ищеца съдебни разноски в размер на 7317лв. съобразно отхвърлената част от исковата молба са недължими, тъй като всички суми от общо претендираните от ответника съдебни разноски били направени от трето лице „М. Я.“ ЕООД; не се дължи ДДС върху претендирания адвокатски хонорар от „Ю.Ф.“ ЕАД.

Правилно първоинстанционният съд е приел, че възраженията са неоснователни. Вярно е, че преводни нареждания за разноски по делото /л.575 – л.586/ съдържат отразяване за „наредител“ - „М.Я.“ ЕООД. Това трето лице /свързано лице с „Ю.Ф.“ ЕАД – справка ТР/ обаче е само наредител на сумите, като в преводните нареждания в графа „обща пояснения“ изрично е посочено „по нареждане на“ или „задължено лице“ - „Ю.Ф.“ ЕАД. Конкретно в преводното нареждане в полза на Адвокатско дружество „С.с.“ – пълномощник на ответника, съгл. договор за процесуално представителство - л.170, като основание за плащане е посочено „фактура №2585/11.12.2020г.“, която фактура /л.574/ е с издател/доставчик Адвокатско дружество „С.с.“ и получател „Ю.Ф.“ ЕАД. Заплатеното адвокатско възнаграждение 18 240лв. с ДДС, е съответстващо на уговореното в чл.4, ал.1, б. „а“ от договора за процесуално представителство адвокатско възнаграждение – 15 200лв., без ДДС, за първа инстанция. Ето защо не може да се приеме друго, освен че разноските са сторени именно от страната по делото - „Ю.Ф.“ ЕАД. А отразяването на трето лице като наредител в преводните нареждания е въпрос на вътрешни отношения между „Ю.Ф.“ ЕАД и „М.Я.“ ЕООД, които вътрешни отношения са без значение за дължимостта на разноските от ищеца в полза на ответника, както правилно е приел и първоинстанционният съд.

По отношение на възраженията за недължимост на ДДС върху претендирания адвокатски хонорар от „Ю.Ф.“ ЕАД следва да се посочи, че правилото за включване на ДДС към размера на адвокатското възнаграждение

за регистрираните по ЗДДС адвокати /каквото е АД „С.с.“/ е уредено по законодателен път – с подзаконовата нормативна уредба – пар.2а от ДР Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения - за регистрираните по ЗДДС адвокати, ДДС се начислява върху възнагражденията по Наредбата и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение.

В молбата, подадена от „Ю.Ф.“ ЕАД с вх. №263192/07.09.2022г., се съдържат възражения за недължимост в полза на ищеца на разносните, сторени в обезпечителното производство /каквото данните по делото сочат, че е проведено/, като аргументите на страната са, че тези разноси следва да се преценяват и присъждат с окончателния /влязъл в сила/ съдебен акт. Правилна е преценката на първостепенния съд за неоснователност и на това възражение. Доводите в тази насока не съответстват на ясната норма на чл.81 от ГПК, а именно: във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася и по искането за разноси. В този смисъл е и приетото с т.5 от ТР №6/06.11.2013г. по тълк.д. №6/2012г. на ОСГТК, че направените от страните в обезпечителното производство разноси се присъждат с окончателното съдебно решение по съществото на спора, с оглед крайният му изход. Според мотивите на ТР задължението за присъждане на разносните в обезпечителния процес е обосновано и е изведено именно от разпоредбата на чл.81 от ГПК.

По изложените съображения подадените от страните частни жалби срещу определение №260496/10.10.2022г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, с което са оставени без уважение молбите на „А.К.“ ЕООД и на „Ю.Ф.“ ЕАД за изменение на постановеното решение в частта за разносните, са неоснователни и обжалваното определение, като правилно, следва да бъде потвърдено.

По подадената частна жалба от „Ю.Ф.“ ЕАД срещу определение №260072/10.02.2023г., постановено по реда на чл.248 от ГПК, с което е допълнено решение №260092/09.08.2022г. по т.д. №173/20г. на Окръжен съд С.З., като „Ю.Ф.“ АД е осъдено ДА ЗАПЛАТИ на „А.К.“ ЕООД сумата в размер на 8 634,76лв. - разноси в заповедното производство съобразно уважената част на исковата претенция:

За неоснователността на тази частна жалба са относими съображенията,

изложени по – горе /за началния момент, от който се дължи законната лихва/ относно характера на исковото производство по чл.422 от ГПК и при постановен акт от заповедния съд по чл.415 ал.1, т.3 от ГПК - отказ за издаване на заповед за изпълнение. Доколкото исковото производство по чл.422 от ГПК е продължение на заповедното производство и при постановен акт на заповедния съд по чл.415 ал.1, т.3 от ГПК, то изцяло са приложими правилата на чл.422, въов вр. с чл.415 от ГПК. В този смисъл приложение ще намери и приетото в т.12 от ТР №4/18.06.2014г. по тълк.д. №4/2013г. на ОСГТК - съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК /включително и чл.415 ал.1, т.3 от ГПК/, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Ето защо първоинстанционният съд правилно е присъдил в полза на ищеца и разноските, сторени в заповедното производство, съразмерно с уважената част от иска.

По изложените съображения подадената частна жалба от „Ю.Ф.“ ЕАД срещу определение №260072/10.02.2023г. се явява неоснователна и обжалваният съдебен акт, като правилен, следва да бъде потвърден.

По разноските, сторени във въззивното производство:

В представения списък на разноските по чл.80 от ГПК от жалбоподателя – ищец /л.41/ са включени следните разноски: за заплатена ДТ за въззивно обжалване; „по договор за правна защита и съдействие по иска с правно основание по чл.55 от ЗЗД“; „по договор за правна защита и съдействие по иска с правно основание чл.92 от ЗЗД“ – 9 900лв.; ДТ по частна жалба. С оглед неоснователността на подадените от жалбоподателя – ищец въззивна жалба и частна жалба, на същия се дължат разноски съобразно неоснователността на подадената от жалбоподателя – ответник въззивна жалба, за процесуалното представителство по която е включено адв. възнаграждение в списъка по чл.80 от ГПК. В представения договор за правна защита и съдействие /л.42/, който е за изготвяне на писмен отговор на въззивна жалба от „Ю.Ф.“ ЕАД и за защита и процесуално представителство в производството пред Апелативен съд, е отразено, че адвокатското възнаграждение е 9 950лв., а не както е посочено в списъка по чл.80 от ГПК /9

900лв./ и същото е заплатено в брой при подписване на договора. Процесуалният представител на насрещната страна – адв. К., възразява срещу дължимостта на адвокатското възнаграждение, с аргументи, че жалбоподателят – ищец „А.К.“ ЕООД в съдебно заседание се представлява от управителя си, а не от адвокат /адв.З. съгл. договора за правна защита и съдействие/. Действително, в проведеното въззивно съдебно заседание на 07.06.2023г., „А.К.“ ЕООД се представлява от законния си представител – управителя К.М.. Както се посочи, договорът за правна защита и съдействие е за изготвяне на писмен отговор на въззивна жалба от „Ю.Ф.“ ЕАД и за защита и процесуално представителство в производството пред Апелативен съд. Тъй като не е осъществено процесуално представителство по явяване/защита в съдебно заседание и доколкото от насрещната страна са направени възражения в тази насока, адвокатското възнаграждение в случая следва да се определи и присъди съобразно правилата по чл.9 ал.1 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – за изготвяне на отговор на въззивна жалба /както е посочено в договора за правна защита и съдействие/ в размер 3/4 от възнаграждението по чл.7 или 7 462,50лв.

Съгласно представения списък на разноските по чл.80 от ГПК /л.32/, жалбоподателят – ответник „Ю.Ф.“ ЕАД е включил разноски за въззивното производство – за заплащане на държавна такса за въззивно обжалване и за адвокатско възнаграждение 31 330лв. без ДДС, съответно – 37 596лв. с ДДС. Представено е извлечение от движение по сметка за превод на сумата 37 596лв. /л.37/ за плащане по фактура и самата фактура с издател Адвокатско дружество „С.с.“ и получател „Ю.Ф.“ ЕАД за същата сума. Като наименование на услугата във фактурата е отразено „процесуално представителство по в.т.д. №201/2023г. на ПАС, съгл. Анекс №1/19.05.2023г. към договор от 11.12.2020г. /договор за правна защита и съдействие, приложен в първоинстанционното дело и по настоящето/. С Анекс №1/19.05.2023г. /л.33/ е уговорено изменение на чл.4, ал.1, б. „Б“ от договор от 11.12.2020г. /клауза за уговорено адв. възнаграждение за въззивна инстанция 7 500лв. без ДДС/, като изменението е във връзка с изменението на Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – ДВ бр.88/04.11.2022г. и е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 31 330лв. без ДДС. С оглед на

правоотношението, преуредено с Анекс №1/19.05.2023г. и подписан след изменението на Наредбата с ДВ бр.88/04.11.2022г., възражението на насрещната страна за прекомерност на адвокатското възнаграждение, с аргументи, че процесуалните действия са осъществени преди изменението на Наредбата, е неоснователно. Адвокатското възнаграждение е уговорено след изменението на Наредбата с ДВ бр.88/04.11.2022г., а и адвокатското пълномощно за процесуално представителство във въззивното производство /л.44/ е с дата 30.03.2023г. – т.е. след изменението на Наредбата, при което приложение ще намерят разпоредбите на чл.7 от Наредба №1/2004г. след изменението им с ДВ бр.88/2022г. Доколкото, както с договора от 11.12.2020г. за правна защита и съдействие, така и с Анекс №1/19.05.2023г., не е договорено друго, следва да се приеме, че адвокатското възнаграждение от 31 330лв. без ДДС е уговорено за процесуално представителство по двете въззивни жалби, както и по подадените частни жалби срещу определение №260496/10.10.2022г. и определение №260072/10.02.2023г. – по равно или по 15 665лв. без ДДС. Съобразно обжалваемия материален интерес по въззивната жалба на жалбоподателя – ищец /поради неоснователността на която на жалбоподателя – ответник се дължат разноски/ - 250 000лв., минималното адвокатско възнаграждение по чл.7, ал.2, т.5 от Наредбата е 14 650лв. Съгласно чл.7 ал.1, т.7 от Наредбата, минималното адвокатско възнаграждение в производства по частни жалби е 1/3 от минималния размер за една инстанция според предмета на делото и интереса на страната, но не по-малко от предвиденото в чл.11. „Предметът на делото“ или обжалваемият материален интерес по частната жалба на „А.К.“ ЕООД срещу определение №260496/10.10.2022г. /поради неоснователността на която се дължат разноски на „Ю.Ф.“ ЕАД/ е 7 317лв. при този материален интерес минималното адвокатско възнаграждение съгласно чл.7 ал.2, т.2 е 1 031,70лв. Или общо минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 15 681,70лв., което е незначително повече от претендираното 15 665лв., при което последното не е прекомерно. Ето защо жалбоподателят – ищец следва да заплати на жалбоподателя - ответник разноски в размер на 18 798лв. – адвокатско възнаграждение с ДДС.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260092/09.08.2022г., постановено по търг.д. №173/2020г. по описа на окръжен съд С.З., с което „Ю.Ф.“ ЕАД, ЕИК ***** е осъдено да заплати на „А.К.“ ЕООД, ЕИК ***** сумата в размер на 431 738лв., платена цена по договора от 28.05.2018г., представляваща връщане на даденото на отпаднало основание, ведно със законовата лихва върху сумата от датата на подаване на заявление по чл.417 ГПК - 09.03.2020г., до окончателното изплащане, за които претендирани суми с Разпореждане №2800/09.03.2020г. на РС С.З. по ч.гр.д. №1073/2020г. е отхвърлено подадено Заявление по чл.417 ГПК до РС-С.З., както и да заплати сумата 34 042,84лв. - разноси по делото; Отхвърлен е предявеният иск от „А.К.“ ЕООД, ЕИК ***** против „Ю.Ф.“ ЕАД, ЕИК ***** за изплащане на сумата 250 000лв. - договорна неустойка по договора от 28.05.2018г., ведно със законовата лихва върху сумата от датата на подаване на заявление по чл.417 ГПК - 09.03.2020г., до окончателното изплащане, за която претендирана сума с Разпореждане №2800/09.03.2020г. на РС С.З. по ч.гр.д. №1073/2020г. е отхвърлено подадено Заявление по чл.417 ГПК до РС-С.З.; „А.К.“ ЕООД е осъдено да заплати на „Ю.Ф.“ ЕАД сумата 7 317лв. - разноси по делото.

ПОТВЪРЖДАВА определение №260496/10.10.2022г., постановено по търг.д. №173/2020г. по описа на окръжен съд С.З., с което са оставени без уважение молбите на „А.К.“ ЕООД и на „Ю.Ф.“ ЕАД за изменение на постановеното решение в частта относно разноските.

ПОТВЪРЖДАВА определение №260072/10.02.2023г., постановено по търг.д. №173/2020г. по описа на окръжен съд С.З., с което е допълнено решение №260092/09.08.2022г. по т.д. №173/20г. на Окръжен съд Ст.З. като „Ю.Ф.“ ЕАД, ЕИК ***** е осъдено да заплати на „А.К.“ ЕООД, ЕИК ***** сумата в размер на 8 634,76лв. - разноси в заповедното производство.

ОСЪЖДА „Ю.Ф.“ ЕАД, ЕИК ***** да заплати на „А.К.“ ЕООД, ЕИК ***** разноси за въззивното производство в размер на 7 462,50лв.

ОСЪЖДА „А.К.“ ЕООД, ЕИК ***** да заплати на „Ю.Ф.“ ЕАД, ЕИК ***** разноси за въззивното производство в размер на 18 798лв.

/адвокатско възнаграждение с ДДС/.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, а в частта, имаща характер на определение /с която е потвърдено определение №260496/10.10.2022г. и определение №260072/10.02.2023г./ - в едноседмичен срок от съобщаването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____